

PÅ TAL OM

Att genusvetenskap är "abstrakt" och "otillgänglig" har närmast blivit ett mantra som slängs fram i tid och otid (ibland också som ett ifrågasättande av feminism, men även ibland som ett ifrågasättande av humanistisk forskning), och då tenderar vissa termer att dyka upp som "bevis" för att genusvetenskap bara är förfinat trams. "Diskurs" och "konstruktion". Det är till exempel inte ovanligt att många "vet" två saker om **Judith Butler**. Ett: att hon menar att kön "inte finns". Två: att hon haft den tvivelaktiga äran att utnämnas som vinnare av något slags "bad writing contest". Genusvetenskapens påstådda obegriplighet har blivit ett bekvämt alibi för att inte ta det någon genusvetare säger på allvar. (...) Det är klart att det också i genusvetenskapliga sammanhang finns en massa onödig terminologi och upptagenhet vid att citera de "rätta" franska filosoferna. Men det är ganska märkligt att det är just genusvetenskap som anklagas för att vara abstrakt. Öppna nästan vilken bok i analytisk filosofi som helst, och du kommer att mötas av en sörja av "beliefs-desire-models" som knappast kan sägas vara speciellt vardagsnära. Men analytiska filosofer utmålas inte som flummiga knasbollar utan som nyktra vetenskapsmän i rakt nedstigande led från **David Hume** och **John Locke**.

De slentrianmässiga avvisandena av "abstraktioner inom genusvetenskap" bottnar nog i något annat. Att genusvetenskap är flummigt ("skattebetalarnas pengar...!") har blivit en "sanning" helt i linje med att feminister är fula och lesbiska.

- **Mari Lindman** i Ikaros' nyhetsbrev 13/09:
Flummet och (genus)vetenskapen